

לרותי

רק לא אגואיסט

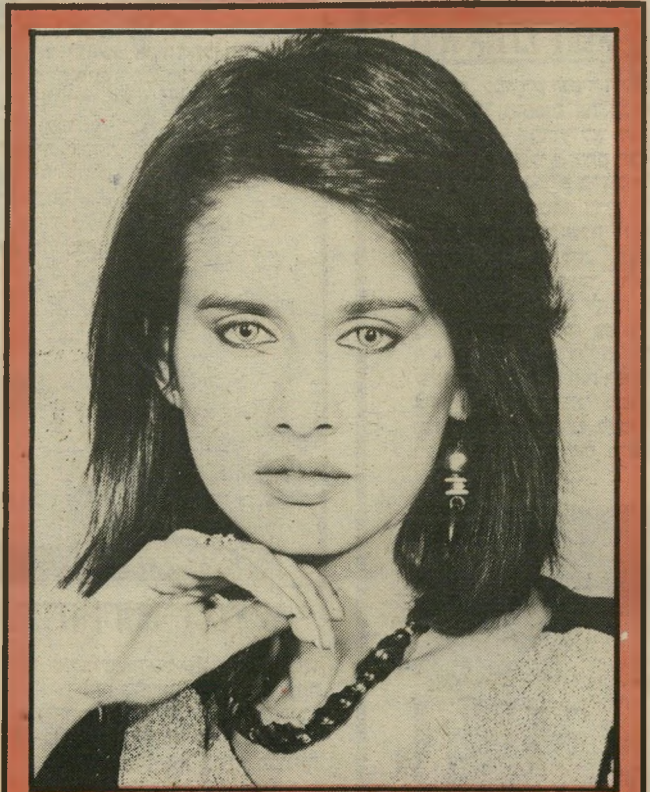
עליה. ועוד מפי: סכס זה דבר יפה בין שניים. בין חמישה זה דבר נהדר.

תני לו לרדוף אחרייך, ואז תתפסי אותו. כמה כללי זהב: אל תקני לו מתנות לפני שהתיידדתם, אל

שלך, ואל תרדפי אחריו, אפילו אם תתפוצצי. זיכרי: גבר זה כמו כבוד - כמה שיותר תרדפי אחריו, הוא ימחר לברוח. אז שיהיה בהצלחה, מותק.

לא רוצה ילדים

תשמעי איך (1008/84) מתאר את עצמו. אפילו אם את לא מחפשת, או שאת בגילה של בתו, הוא עשוי להעלות חיוך על פנייך. או ככה: אני גרוש, שני הילדים כבר גדולים, נסעו להם לחו"ל, בן 48, עובד מדינה, מסודר, אוהב מוסיקה, גובה 1.80 מטר,

עיניים חומות, עיניים כחולות

הסתכלו טוב על התמונה הזאת. היא נראית כמו אחת שוודי אלן ומיליוני גברים אחרים היו מתנמלים עליה בשימחה רבה, אילו רק היתה להם הזדמנות. לייפהיה האקזוטית הזאת קוראים שרי חן, והיא דוגמנית, בת 25. היא ממוצא בוכרי וצבע עיניה המקורי הוא חום, אבל מדי פעם, כאשר בה לה להיראות שונה, היא מצמידה לעיניה עדשות מגע כחולות, כמו בתצלום הזה, למשל. למרות שכדוגמנית מבוקשת היא מרוויחה לא רע ויכולה להרשות לעצמה דירה שכורה משלה, מעדיפה שרי הרווקה להתגורר עם אמה ברמת-גן. אני אוהבת את המיסגרת המיטפתתית, היא אומרת, זה יותר נעים מאשר להיזרק לבד באיזו דירה.

תשאלו אותן מתי נראהו והכי טוב - תהיי פאסיבית, אבל בצורה מופגנת. הסתכלי בו עוד ועוד, אבל ברגע שיביט בך, השפילי מייד את עינייך. הוא יבין שהוא מעניין אותך, והוא עשוי לגשת ולעשות את הצעד המקווה. אם לא - מגיע לך משהו יותר טוב. אמצו את כל כוח-הרצון

הביריון העדין

אילו רק יכולתי, הייתי מצמידה אליי את אסף גורנר במשך 24 שעות ביממה. לא רק מפני שהוא חתיך, סימפטי ובנאדם מעניין באופן כללי, אלא גם בזכות שליטתו בקונג'ו-פוי - שיא - למי שלא יודע - תורת לחימה סינית עתיקה. עם שמר-דאש כזה אפשר להסתובב בביטחון בכל מקום ובכל שעה, וגם לישון בשקט. הוא בן 27, רווק, מתולתל, גרפיאי במיקצועו ועוסק גם בהצלחת מוסיקה ובנגינה על פסנתר, גיטארה וסיסאר. על הכלי האחרון הוא למד לנגן בעת שהותו, במשך שנה, בהודו ובארצות המזרח הרחוק. אסף לא נראה ביריון במיוחד. יש לו מראה די עדין, אפילו. הקונג'ו-פוי אימון פיסי שמפתח לא רק את כוחות הגוף, אלא גם את כוחות-הנפש. הוא מסביר. את חווייתו בנושא הוא סיכם בספר בן כמה עשרות עמודים, ששמו אריך - שהוא שם של גיבור דמיוני. מר-קונג'ו-פוי מגדיר את עצמו כגבר של אשה אחת, ואותה אחת חייבת, לדבריו, להיות בעלת עדנה, אמת ויופי.

רינונים

אומרים שהצבא זה משרד-השירדוכים הכי גדול בארץ, ואני מצדי, הייתי מוכנה להיכנס שוב למדים ולבצע את התפקיד הכי משעמם בצבא (פקידת זימונים בבית-דין צבאי, אם זה מעניין מישהו). רק כדי שאוכל, שוב, להתחתן לפחות אחת לחודש. אבל מה חשובים הסיפורים הפרטיים שלי לעומת השידוך הצהרלי של השנה. אני מתכוונת לנישואיו של תת-אלוף יוס אלדר, קצין חינוך ראשי, עם רב-סרן טלי שטיינברג, שהיא סגנית מפקדת בסיס ההדרכה של החינוך. הוא בן 40, היא צעירה ממנו ב-10 שנים בערך. יוס, הוא בעל עיטור-העוז ממלחמת יום-הכיפורים, וגם נפצע במלחמה זו. את טלי הנאה הוא הכיר את-סיבולים-לנחש-איפה, לפני כשנתיים. העובדה שהוא היה אז נשוי ואב לשלוש בנות (הגדולה בת 17), לא הפריעה לרומן. הם אפילו עברו להתגורר יחד, בדירתה של טלי בצפון תל-אביב. לפני חודשים אחדים הוא התגרש, ולפני שבוע הוא התחתן שוב. יש אנשים שלא יכולים להיות רגע אחד לבד.

הצבא מתחתן עם צבא, ועסקים עם עסקים. הוא איש-עסקים ומבצע מועדון קיסר דובי טייג, בן 33, גרוש ואב לילד. היא - בתו של בעל בית-החרושת לגפרורים נור. קוראים לה דר, והיא סטודנטית להיסטוריה ולצרפתית באוניברסיטת תל-אביב, ובשעות-הפנאי גם רוגמנית. דובי, הגרוש המבוקש, יצא עם הרבה חתיכות, אבל אלה היו רק סיפורים קצרים. ברגע ששם עין על יורשת הגפרורים, שהגיעה למועדונו לביילוי ערב עם ידידים, הוא נדלק, ומאז הם יחד. החתונה נקבעה לעוד חודשיים.

ולאספות-הורים. רוצה מישהי שאוהב בת בית חם, לא כסיגנון של כל יום בוא נאכל במיסעדה. רוצה אשה נקיה

ומסודרת, כי אני לא מסודר, אבל אוהב סדר.

קוראים/קוראות המבקשים לענות למיכתבים לרותי מתי בקשים לעשות זאת תוך ציון שם המפרסם במדור או זה מיספר המזהה שלו (84/...) על גבי המעטפה. נא לציין גם מיכתבים לרותי ולשלוח לי מערכת העולם הזה, תל-אביב, רחוב גורדון 3. זאת, כמובן, גם הכתובת לקוראות/קוראים המבקשים לפנות למדור.

נותרו מעט מאוד שגיאות שלא עשיתי עדיין.

אך הצלחת להגיע לנוסחה שלך, בכחירת הנושא והטיפול בו? לא הגעתי אליה, אלא התגלגלתי אליה, אם אפשר לומר כך. אפילו באכספרס של חצות עוד חשתי שאני טועה ושוגה פה ושם, ונרמתי לי שרק בגיבור מקומי חשתי את עצמי בטוח במלוא מובן המילה, ולא נסיתי להיות חכם עד כדי כך שאסדר גם את עצמי. איך אתה מגיע לכל הצעירים שנדמה כאילו אתה מגלה בקבלנות? אני מבלה ארבעה חודשים בשנה בהוראת קולנוע. ובמשך תקופה זו אני נמצא בקשר הדוק עם צעירים, אלה מצביעים לפני על דברים שכדאי לראות ועל כשרונות שאחריהם כדאי לעקוב. כך גלית לרוגמה את פט או'קונור שניים את קאל. אין ברירה, מי שעוסק בספרים צריך לקרוא הרבה ומי שעניינו קולנוע חייב לראות הרבה סרטים. חוץ מזה, יש לי שיגעון פרטי. אני רושם כל דבר שנאמר לי, כל שם וכל הערה, אני מתחשב בכל ומנסה ללמוד מן הכל.

האם אתה באמת סומך עד כדי כך על הזולת?

צריך להבין, שבאשר אדם אומר לך שמהו מוצא חן בעיניו, אתה הוא שהאיש מוכן להתחייב אישית ברעתו. אם הדבר שיכנע אותך רק חלקית, סביר להניח שלא יזכיר אותך כלל. האם אתה באמת מחוסן מפני הפקת סרט כושל? חס וחלילה, ואני מתכוון לכך בכל הרצינות. אם בעוד חמש שנים ניפגש כאן ותאמרי לי שלא הוצאתי מתחת ידי אפילו כישלונו אחד, סימן הוא שלא ירע העלייה ברורה, יש גם להניח שלא התאצצתי די הצורך, ולא העזתי די הצורך ולא חיפשתי לעצמי דרכים חרשות כראוי.

אמנם יש כיוונים שאינם מושכים אותי אישית ומשום כך אין סיכוי שבהם אעז יוותר מדי: סירטימיין למשל, או יוטי מרדע בריוני. מאחר שאני אוהב סרטים סיפוריים, שבהם העלילה ברורה, יש גם להניח שלא ארחיק לכת אל הסיבוך המיותר בסיפוריות.

מה הוא בעצם הקולנוע שאתה אוהב, אם כבר מדברים על כך? אני אוהב את הקולנוע של שנות ה-50, הסרטים של דיוויד ליין ושל סטאנלי קרמר מאותה התקופה, סרטים של פרד זימן ושל איליה קאואן. תהיה זאת שטות מצדך להתכחש היום לדברים שעליהם גדלתי ושקרויבים אליי כלי-כך. גישתם של כמה מבני דוריי, המנסים להפנות את הגב לקולנוע הזה, נראית לי אווילית וצבועה גם יחד.

איך אתה מסביר את העובדה שכליכך הרבה בימאים בריטים, אחרי שהם מצליחים בבית, יוצאים לעבוד בארצות-הברית?

אני חושש שאנחנו נגיעים במחלה מסוימת, באנגליה, ובריעה קדומה שאומרת כי מי שמצליח בבית ואינו מנסה לעשות את הצעד הגדול מעבר לאוקיאנוס, אינו שאפתן די הצורך או אינו מוכשר די הצורך.

התעשייה הבריטית עברה משבר קשה בשנים האחרונות, משבר שהיום נדמה, לא מעט בזכותך, כי היא יוצאת ממנו. מרוע?

ראשית, כל הכשרונות באנגליה התרכזו בטלוויזיה, שם התאפשר להם להביע את עצמם בכל החופשיות ולכן לא הרגישו צורך לחפש משהו אחר. שנית, ואולי זה יהיה מצחיק לומר, אנחנו אומה של יושבי בית, ומן הרגע שהטלוויזיה התפתחה, מצד אחד, והחימום המרכזי הגיע לכל הבתים, מצד שני - לא היה עוד מניע מדרבן באמת לצופה הממוצע שייצא מן הבית אל הקולנוע. אפילו לא העובדה שבבית-הקולנוע הם יותר.

הצרה היא שבתי-הקולנוע לא ידעו להגיב על כך, ניצבו המומים והמתנווה שהרעה תחלוף מעצמה. רק עתה הם מתחילים ללמוד שיש קהל שאוהב קולנוע ושאפשר להביא אותו לשם, אם מציעים לו את התנאים הנכונים.

העולם הזה 2440